

Stampe.
Lang.
Treschow.
Unsgaard.
Ørsted.

Fraværende.

Holberg.
Holst.
Jørgensen, P. C., Gaardeier.
Knudsen.
Moltke.
Pedersen, S. Gaardeier.

Stemte ikke.

Bruun, M. P. Fabrikeier.
Sørensen, Pastor.

Formanden: Vi gaae dernæst over til det næste Affnit, som er Forslaget til den nye § 19. Discussionen herover er aabnet.

Thalbitser: Jeg har allerede tidligere tilladt mig at anføre Grunden, hvorfor jeg finder, at Mulcten for Jagtovertrædelser skulde nedfattes endeel. Det er navnlig, fordi det er — om jeg saa maa sige — meget tvivlsomt, hvad man egentlig skal forstaae ved ulovlig Jagt, der er saamange Grader i ulovlig Jagt. Ogsaa den tidligere Lov har jo erkjendt, at der bør være en stor Forskiel mellem Minimum og Maximum. Jeg mener nu, at begge Dele ere for høie, og navnlig Minimum, som jeg ogsaa har tilladt mig at anføre et Exempel paa, nemlig at, naar En skyder med løst Krudt, saa bliver Dommeren nødt til at dømme ham i 20 Rbd.s Mulct. Det vil Enhver indrømme er en temmelig høj Mulct, og jeg mener ogsaa paa den anden Side, at det, der er foreslaaet af os som Maximum, dog altid er høit nok til at ramme den, der vil drive Jagten som Krybskytteri; thi det er naturligt, at den, der vil bruge Jagten saaledes, bør mulcteres høit. Det er blot Hensigten med Forslaget at forhindre, at den, der virkelig er Besidder af en Jord eller et Sted, ved blot at løse et Stud med løst Krudt eller Sligt skal komme i saa høj en Mulct som den, der driver Jagten enten af Liebhaber eller for Fordelens Skyld. Jeg maa af denne

Grund fremdeles anbefale mit Forslag til det ærede Thing.

Unsgaard: Jeg troer, navnlig med Hensyn til at de Mulcter, der egentlig ere bestemte, naar ulovlig Jagt begaaes, bibeholdes, at der kan være Grund til, saaledes som den ærede Forslagsstiller har anført, at nedsætte Minimum af Mulcten endeel. Begrebet om ulovlig Jagt, er nemlig saa vidt, at der indbefattes forskjellige Ting derunder, som vist ikke fortjene saa stor en Mulct, som der er anført i Loven. Maximum havde jeg hellere seet var bibeholdt; thi det forekommer mig, at der kan være de Tilfælde, hvori det kunde være, at dette fortjente at idømmes. Men i det Hele troer jeg dog at kunne stemme for det Forslag, som her er stillet.

Ørdføreren: Jeg er af Udvalget be- myndiget til at erklære, at det tiltræder dette Ændringsforslag.

Ørsted: Jeg maa tilstaae, at jeg finder det gjorte Forslag yderst betænkeligt; thi derved ville Jagtforseelserne nedsættes til en saadan Ubetydelighed, at det aldeles ikke lønner sig for Bedkommende at paatale dem. De Besværligheder, der ere forbundne med at paatale dem, ere ikke ringe, thi de skulle paatales ad den private Vej, paa Bedkommendes egen Bekostning; Bøiserner er det vanskeligt at tilveiebringe, og Sagens Udsald er altsaa uvis. Skal den Bedkommende nu ogsaa være udsat for, at Sagens Udsald, naar han vinder, skal være saa yderst ubetydeligt, som det vil blive efter det gjorte Forslag, saa bliver det paa en indirecte Maade, at give Jagten fri; thi der savnes et nogenlunde alvorligt Middel til at gjøre sin Jagtret gjældende mod dem, som gjøre Brud paa samme. Det er at mærke, at de Straffe, som ere fastsatte i Frdg. 20de Mai 1840 ikke blot indeholde en høj Grad af Formildelse af de ældre Jagtlove, men at de ogsaa ere i høj Grad milde i Sammenligning med alle andre europæiske Jagtlove, og navnlig, naar jeg sammenligner dem med en Mængde nye Straffelove, som ere udfomne i constitutionelle Stater, i hvilke det liberale Princip har været meget stærkt repræsenteret, saa finder jeg, at Straffene her netop ere særdeles milde. Det maa bemærkes, at naar der i en saadan